

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 czerwca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 11 lutego 2016 roku odmówił A. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 2 czerwca 2016 roku ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Wobec powyższego brak jest podstaw prawnych do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy,

/decyzja z dnia 20.06.2016r. – k.12 akt ZUS/

W dniu 30 czerwca 2016 roku wnioskodawca złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że leczy się psychiatrycznie oraz neurologicznie i nie może wykonywać żadnej pracy.

/odwołanie – k. 2 /

Organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania wnioskodawcy w trybie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia z dnia 2 czerwca 2016 roku ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Organ rentowy wskazał, iż A. K. nie złożył sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, a zatem stało się ono podstawą do wydania zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 7/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. K. urodził się w dniu (...).

/bezsporne/

W dniu 11 lutego 2016 roku A. K. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek – k.1 akt ZUS/

Lekarz Orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji orzeczeniem z dnia 2 czerwca 2016 roku uznał, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Lekarz Orzecznik rozpoznał u wnioskodawcy: ograniczone zaburzenia osobowości u osoby z ZZA, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowy, stan po urazie czaszkowo – mózgowym i trepanacji w 1995 roku.

/orzeczenie – k. 11 akt ZUS, opinia lekarska – k. 7 dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej/

Wnioskodawca odebrał orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS w dniu 2 czerwca 2016 roku, co potwierdził osobiście własnoręcznym podpisem. Wraz z orzeczeniem otrzymał pouczenie o sposobie i terminie wniesienia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS. Został także pouczone, iż odwołanie od decyzji organu rentowego oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia Lekarza Orzecznika, w przypadku nie wniesienia od niego sprzeciwu, Sąd odrzuci.

/orzeczenie z potwierdzeniem odbioru – k. 11 akt ZUS /

Od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS.

/bezsporne/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaskarżoną decyzję z dnia 20 czerwca 2016 roku, której podstawę stanowiło niekwestionowane przez wnioskodawcę orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 2 czerwca 2016 roku.

/decyzja z dnia 20.06.2016r. – k.12 akt ZUS/

Pełnomocnik wnioskodawcy na rozprawie w dniu 7 grudnia 2016 roku poparł odwołanie oraz wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu, oświadczając, że koszty te nie zostały opłacone ani w całości, ani w części.

/e-protokół z dnia 07. (...): oświadczenie pełnomocnika wnioskodawcy – 51 sek. – płyta CD k.23/

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku Nr 887 ze zm.) oceny niezdolności do pracy, jej stopnia, daty powstania niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy z określonymi okolicznościami, dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu, w ciągu 14 dni od daty doręczenia tego orzeczenia (art. 14 ust. 2a). Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 3).

Stosownie zaś do treści art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzucił odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji albo stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jeżeli podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca, mimo prawidłowego pouczenia, nie odwołał się od orzeczenia lekarza orzecznika. W odwołaniu od decyzji organu rentowego, odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wnioskodawca podnosił okoliczności dotyczące wniosków orzecznich.

Z powyższego wynika, że wnioskodawca nie zgadza się z opinią Lekarza Orzecznika, który stwierdził, że nie jest on niezdolny do pracy.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że odwołanie wnioskodawcy opiera się jedynie za zarzutach o charakterze medycznym, co oznacza iż jest ono niedopuszczalne z uwagi na fakt, że wnioskodawca pomimo prawidłowego pouczenia nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do Komisji Lekarskiej ZUS.

W konsekwencji mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. odrzucił odwołanie wnioskodawcy.

W związku z tym, że odwołanie skarżące zostało odrzucone przez Sąd na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. należy nadmienić, iż na zasadzie art. 14 ust. 2c cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS wnioskodawcy przysługuje prawo do złożenia wniosku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie bowiem z treścią tegoż art. 14 ust.2c w uzasadnionych przypadkach

Zakład, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

Natomiast na podstawie § 15 ust. 2 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U z 2015 r, poz. 1801), Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić z funduszu Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz pełnomocnika wnioskodawcy ustanowionego z urzędu kwotę 221,40 zł - tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (1/2 stawki maksymalnej - z VAT). Sąd miał również na uwadze, że zgodnie z

§ 22 - obowiązującego od dnia 3 listopada 2016 roku rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U z 2016 r, poz. 1714) - do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

ZARZĄDZENIE

odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełn. wnioskodawcy.

19.12.2016r.